

Stemning for en Henviſning, ſaa var der ſket ved Systemſkiftet noget, der gjorde, at Miniſteren tog Hensyn til Flertallets Opfattelse. Derfor anſer jeg det ikke for unyttigt eller urigtigt i nogen ſom helſt Retning at prøve paa at vinde Flertal her i Salen for noget, man tror er rigtigt. Og desuden, naar man er Mindretal, ſidder man i Udvalget kun ſom nogle enkelte og ſøge at overtale Miniſteren, men det kan jo ſke, og er for øvrigt ſket, at naar man er kommen her ned i Salen, faar man Bistand fra andre Medlemmer, hvis Overtalelsesevne maaske kunde frugte mere end ens egen. Jeg kan derfor ikke ſe, at der er gjort noget urigtigt, og kan ikke tage den ærede Ordførers Advarſel efterrettelig, men maa vedblivende anbefale at henviſe Andragendet til den ærede Landbrugsminiſter.

Landbrugsminiſteren (Ole Hansen):

Jeg ſkal kun gøre en ganske kort Bemærkning. Saa vidt jeg forſtaar den ærede Ordfører for Mindretallet (Harald Jensen) og de andre ærede Medlemmer, der have udtalt ſig til Gunſt for Andragendet fra Redaktør Oehlerich, have de egentlig ikke noget imod, at Underſtøttelſen til ham inddrages, men de mene, at det er ſket for hurtigt, at han ikke har været forberedt derpaa, og at Sagen burde være afviklet paa en lempeligere Maade. Men jeg har netop ſøgt at afvikle denne Sag paa en lempelig Maade. Det forholder ſig jo nemlig ſaaledes, at Redaktør Oehlerich ikke noget Aar har været ſikker paa denne Underſtøttelse, før han har faaet Tilsagn fra Miniſteriet derom. Han har indgivet Anſøgning hvert Aar, og ſom Følge deraf kan han ikke have været ſikker paa nogen Statshjælp, før Anſøgningen er bleven bevilget. Nu kom hans Anſøgning igen ſidſte Aar, og ſkønt jeg havde meſt Lyst til at ſige nej ſtraks, mente jeg dog, at vi maatte ſe at faa den Sag afviklet paa en lempelig Maade, alſaa paa den Maade, ſom baade den ærede Ordfører for Mindretallet og de to andre ærede Talere finde rigtigt. Jeg mente, at jeg havde ordnet denne Sag paa en tilfredsſtillende Maade ved at tilſtaa ham en Underſtøttelse for i Aar paa 300 Kr. og ſamtidig tilføje, at ſaa var det forbi. Naar den ærede Ordfører for Mindretallet fremhævede, at Redaktør Oehlerich gjorde et Arbejde ved Forſøgsstationer, Foredrag og lignende, ſkal jeg ſelvfølgeſt ikke benægte, at dette kan have ſin Betydning, men det forekommer mig dog, at dette

Arbejde blandt de mindre Jordbrugere nok ſaa godt kan beſørges gennem Husmandsorganisationer og -foreninger. Jeg ſer ikke rettere, end at det er den rigtige Vej. Ellers kan det let bringe Forstyrrelſe og gøre Fortræd fremfor at gavne.

Ordføreren (Jens Busk): Det er kun en ganske kort Bemærkning til det ærede Medlem for Aarhus (Harald Jensen). Fødtet ſkal jeg lade ligge, jeg kom kun ind paa det ved en Afbrydelse fra en af det ærede Medlems egne Meningsfæller. Jeg har rigtignok aldrig ment, at det var en Forbrydelse af ſtille Ændringsforſlag under Behandlingen af Andragender. Det ærede Medlem maa jo vide, at der er ſtillet en hel Række Ændringsforſlag af forskellige, baade af det Parti, jeg tilhører, af Højre og af andre. Men Forholdet er dette ved Andragender, at vi have ingen Magtmidler til at tvinge en Miniſter til at gøre for et ſligt Andragende, hvad vi ville. Det højeste, vi kunne, er at ſætte en Bevilling ind paa Finansloven, og ſaa kunne vi, naar vi blive ved at forfølge det, faa en Konflikt paa Spørgsmaalet. Men det er dog vel ikke Meningen. . . . (Harald Jensen: Nej!) . . . Naa, men naar det ikke er Meningen, maa det ærede Medlem indrømme, at vi ingen Midler have. Miniſteren kan lade være at tage Hensyn til en Henviſning, det er jo klart, og vi have ingen Magtmidler, medmindre vi ville gøre det til et ſtorpolitisk Konfliktſpørgsmaal.

Og det ærede Medlem kom jo netop ved Historien om Skødstrup Holdeplads til tydeligt at viſe, at vi kunne henviſe og henviſe nok ſaa mange Gange — der blev dog ingen Ting gjort, og vi hængte dog ikke Miniſteren for det, ſkønt det var en, vi ikke havde ſærlig Medlidenhed med. Men her er Forholdet et helt andet. Af Udvalgets 15 Medlemmer ere de 13 enige om ikke at henviſe Andragendet, medens et Mindretal paa 2 har ment, at vi burde henviſe. Jeg tror derfor, de gavne Sagen bedſt ved at tage Ændringsforſlaget tilbage. De have nu haft Lejlighed til at viſe deres gode Villie over for Hr. Oehlerich og givet Miniſteren Lejlighed til at udtale, hvorfor han ikke ønsker denne Henviſning. Men hvis de ikke ville tage Ændringsforſlaget tilbage, maa jeg paa de 13 Medlemmers Vegne anbefale at ſtemme mod Henviſningen.

Harald Jensen: Jeg vil gerne bringe den højtærede Miniſter en oprigtig Tak for hans Udtalelse om, at den naturligſte